

Kardan Anne

– SeyitAhmetUzun · 28 Şubat 2009

Bir varmış bir yokmuş. Allah iyileri çok hem de çok sever, kötöleri de hiç sevmezmiş. Bir zamanlar umut adında sarı saçlı, ela gözlü bir çocuk varmış. Bu çocuk annesini üzer, evdeki eşyaları kırar, abisiyle de kavga edermiş. Annesi ise gül yüzlü, iyi huylu çok güzel bir kadıymış. Umuda bağırmadan, kızmadan ona nasihat eder, her gece ona masal anlatır, sevgiyle uyuturmuş.

Günlerden bir gün anne hastalanmış. Gözlerindeki ışık sönmüş. Umut'a masal anlatamamış. Sarı saçlı afacan Umut, annesinin başucundan ayrılmamış. Orada gözlerinde yaş uyuya kalmış. Babası onu kucağına alıp, sevgiyle yatağına götürmüş. Sarı saçlarından öpmüş. Sonra da odadan ayrılmış.

Umut gözlerini açtığında, güneş gökyüzüne saklanmış. Bulutlar gözyaşı döküyormuş. Ne olduğunu merak ederek, annesinin yanına koşmuş. Bir de ne görsün afacan Umut; Annesi beyaz bir gelinlik giymiş, kadınların arasında yatıyormuş. Sonra babası yanına gelmiş;

–Annen çok uzaklara gitti, cennette meleklerle arkadaş oldu. Biz de ona dua edelim, demiş. Umut göz semasındaki bulutlardan, yağmur tanelerini indirmiş. Küçük yüreği tir tir titremiş. Üşemesin diye annesi, topraktan yorganı örtmüşler. Ve oradan uzaklaşmışlar.

Aradan haftalar geçmiş geçmesine, fakat Umut annesini unutamamış. Bir akşamüstü gökyüzünden, dünyanın gelinliği inmeye başlamış. İnce ince kar taneleri, her tarafı masumca kaplamış. Umut abisiyle bahçeye koşmuş. Artık hiç kavga etmiyorlarmış. Çünkü anneleri kavga eden çocuklarını görünce çok üzülürmüş.

Umut abisi Celal ile birlikte sevgi dolu yürekleriyle bir kardan kadın yapmışlar. Onun adını da "Kardan Anne" koymuşlar. Üşümesin diye boynuna, kalınca bir atkı dolamışlar.

Ay hafiften başını uzatmış, ışığını kardan anneye sunmuş. Birden bire Umut ve Celal şaşkınlıkla birbirine bakmışlar. Kardan kadın konuşmaya başlamış;

–Oğullarım, sizleri çok seviyorum. Kavga etmediğinizi de görünce, inanın çok mutlu oluyorum. Gelin sizleri sarayım kollarıma, demiş.

Umut ve Celal hasretle koşmuşlar. Kardan annenin boynuna sarılmışlar. Sonra doyasıya kartopu oynamışlar. Anne yüreğinin sıcaklığını, kardan annenin kollarında yaşamışlar. Bir müddet sonra Umut ve Celal, bahçede oynamaktan yorulmuşlar. Kardan anne iki oğlunu da şefkatle yüreğine sarmış. Sonra iki kardeş hasret duydukları anne sıcaklığında derin bir uykuya dalmışlar.

Umut uykunun içinde başlamış, annesinin anmaya; anneciğim, anneciğim seni çok seviyorum. Ne olursun gel gel artık yanıma, demiş.

Bu sırada yumuşacık bir el usulca, Umut'un sarı saçlarında dolaşmış. Ve kulağında da annesinin sesi, Umut'a ninni söylüyormuş;

Gül yüzlü güzel çocuk
Ninnilerle büyü çocuk
Annenin dizi dibinde
Rüyalara dal çocuk

Umut hayretle gözlerini açmış. Annesi karşısında duruyormuş. Hem de kardan anne olarak değil, sahici melek yüzlüymüş. Annesine sıkıca sarılmış. Bütün sıcaklığını bedeninde, hem de bütün zerrisinde hissetmiş. Gördüğü rüyanın etkisiyle, annesine söz vermiş. Bir daha yaramazlık yapmayacak, abisi ile kavga etmeyecek, annesini de bir daha hiç üzmeyecekmış. Ve Umut anlamış küçücük yüreğinde, anneler öldükten sonra onları sevmek anlamsızmış. Asıl güzel olan sevgi, yaşarken gösterilen sevgiymiş.

Gökten üç elma düşmüş. Birisi çocuklarını seven annelere, diğeri annelerini üzmeyen çocukları üçüncüsü ise bu masalı okuyanlaraymış.